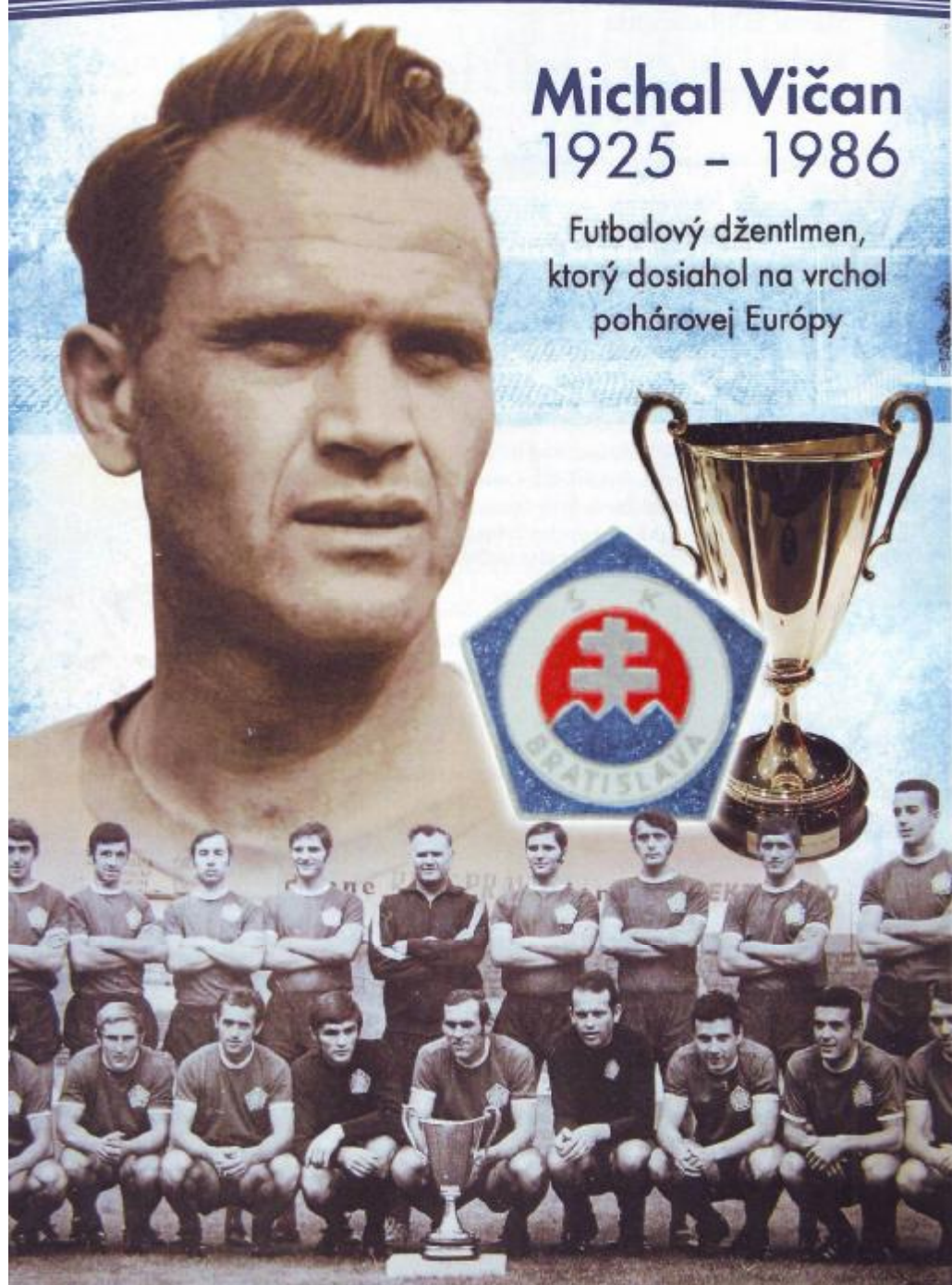

SLÁVNI HLOHOVČANIA

Michal Vičan

1925 - 1986

Futbalový džentlmen,
ktorý dosiahol na vrchol
pohárovej Európy

Slávni Hlohovčania
Michal Vičan
1925 – 1986

Futbalový džentlmen, ktorý dosiahol na vrchol pohárovej Európy

Publikácia vydaná pri príležitosti odhalenia pamätnej tabule slávnemu rodákovi.

Autor projektu: Jozef Urminský st., Občianske združenie EX LIBRIS AD PERSONAM HLOHOVEC

Na realizácii projektu sa podieľali: Trnavský samosprávny kraj, Mesto Hlohovec, KLIMATI TEAM, spol. s r.o., Hlohovec, futbalový klub FC Slovan Hlohovec, FC Spartak Trnava, JUDr. Jozef Sobotovič, Hotel Jeleň Hlohovec, firma MayNet s.r.o., spoločnosť Food Farm s.r.o. Hlohovec, Richard Soják, realitná kancelária ALFA – Jaroslav Frtús, Občianske združenie EX LIBRIS AD PERSONAM HLOHOVEC

Veľkou mierou pri tvorbe tejto publikácie fotografiami a osobnými spomienkami pomohli manželka Michala Vičana pani Eva Vičanová, ďalej jeho dcéry, pani Mgr. Eva Vičanová a pani Zuzana Vičanová, sestra Michala Vičana, pani Anna Kovačiková, rod. Vičanová, Múzeum telesnej kultúry Bratislava.

Fotografie zo svojho archívu tiež poskytla rodina Turzová, pán Ján Káčer a pán Eduard Borovský z Hlohovca

Ďakujeme

Vydalo Občianske združenie EX LIBRIS AD PERSONAM HLOHOVEC
(Hlohovec 2010)

Tlač: FOREKO s.r.o., Školská 1, Sereď

Vyšlo roku 2010 ako 5. publikácia v edícii Slávni Hlohovčania

V edícii doposiaľ vyšlo:

Andrej Kapustaš (Hlohovec 2006), Arpád Felcán (Hlohovec 2007), Belo Škarniceľ

- Hlohovský (Hlohovec 2008), Ivan Kupec (Hlohovec 2009)

Autori:

Jozef Urminský ml.,

Občianske združenie EX LIBRIS AD PERSONAM HLOHOVEC

Eugen Magda, športový redaktor - Košice

Miroslav Borčány, riaditeľ - II. Základná škola, Kopernikova ul. Hlohovec

Chlapec z Holubyho ulice

Jozef URMINSKÝ (Hlohovec)

Handrová lopta vyletela vysoko ponad pasienok a obličikom dopadla rovno do kalnej vody Váhu. Malí futbalisti sa ju ešte snažili zachytiť palicami, no márne. Zaprela sa o koleso vodného mlyna nad Sesslerovým drevoskladom. Medzi hajovmi upevnené koleso sa s ňou chvíľu pohrávalo a svojimi lopatkami si ju driblovalo s ľahkosťou futbalového profesionála až ju napokon vyplulo do širokého koryta rieky. „Chalani, pome domov, už z toho nič nebude, lobda je už hen, až pri bereseckom moste“, povedal jeden z nich a vzápätí dodal: „Mama mi zajtra ze starých hander ušije novú.“ Chlapci sa rozpíchlí a iba Miško s kamarátmi z Holubyho ulice sa ešte chvíľu dívali na potápanú sa guľu, ktorá sa čoraz viac ponárala a vzdalaovala z ich dohľadu.

Rodičia Michal Žemka a Katarína Vičanová

Také bolo detstvo všetkých chlapcov vyrastajúcich na Lúke - mestskej štvrti Hlohovca pri Váhu, kde od jari do jesene kotvili plávajúce vodné mlyny a kde sa z plti vykladalo drevo dovezené z Horného Považia. Poniže domu rezbára Seilnacha a pod záhradami Hlohovej ulice bolo kúpalisko Panónia a vedľa neho pasienky, kde sa okrem husi takmer stále stretávali partie chlapcov hrávajúcich futbal. Medzi nimi bol aj Michal Vičan.

Miško vyrastal v krivolakých úzkych uličkách starého Hlohovca a pri Váhu, kde stále naháňal futbalovú loptu, ak vôbec tak možno nazvať narýchlo zošitú kotúlajúcu sa handrovú guľu. Fraštickí chlapci ňou hrali od rána do večera na pasienkoch pri Váhu a na starom futba-

lovom ihrisku pod františkánskym kláštorom, kde hrávala skupina nadšencov futbalu ešte roku 1914.

Keď sa v marci 1925 v dnes už nejestvujúcej Holubyho ulici v dome číslo osem narodil Michal, posledné z troch detí Kataríny Vičanovej a murára

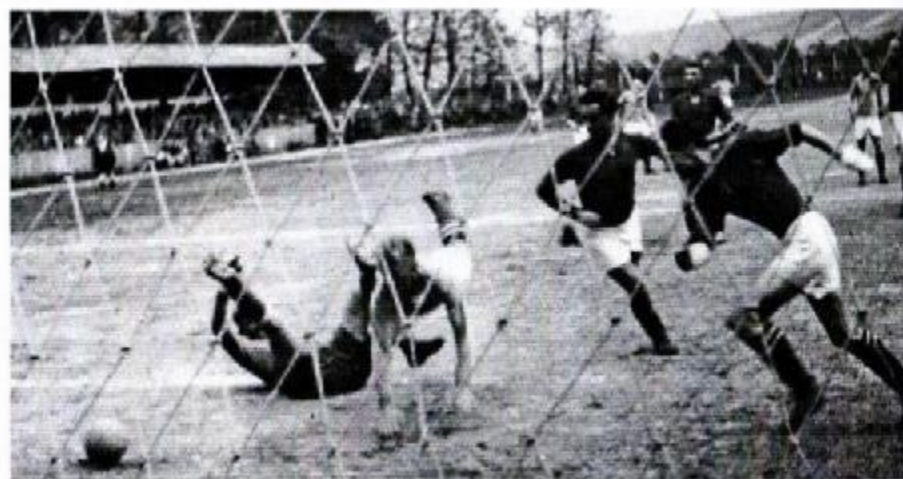

Michal s mamou, sestrou Ankou a bratom Antouom

Michala Žemlu, mal hlohovský futbal za sebou už prvé veľké úspechy. Víťazstvá proti bratislavským mužstvám PTE a VAS, proti KFC Komárno a ASA Nové Zámky, ako aj víťazstvo nad ŠK Nitra s imponantným skóre 17:0 znamenali, že malé mesto doslova začalo žiť futbalom. Veľké víťazstvá vybojované na starom ihrisku pri železničnej stanici, vystriedali

ďalšie úspechy hlohovského futbalu na novom štadióne vybudovanom na pasienku pod kláštorom roku 1927. Drevená tribúna a ochoďte boli počas ligových stretnutí preplnené divákmi.

„Miško sa ako chlapec dlho nezohrial doma. Stále naháňal loptu alebo bol niekde s chlapcami vonku, či už ako divák na futbalových zápasoch alebo aj ako hráč“, spomína po rokoch na svojho mladšieho brata pani Anka Kovačiková. „Nás mala mamička sedem detí. Prvých päť mala so svojim prvým manželom Jozefom Moravčíkom, ktorý padol v 1. svetovej vojne. Jej druhým životným partnerom sa stal hlohovský murár Michal Žemla, s ktorým mala najskôr chlapca Antona (1921), potom mňa - Annu (1922) a napokon Michala (1925). My sme všetci Miška doma volali dzungáč. Bol dobre urastený, atletickej postavy, zatiaľ čo ja s bratom Tonym sme boli chudí, vytiahnutí.“

Ligový duel na starom štadióne v Hlohovci

Šport však mali radi všetci traja. Tony tiež hrával futbal, sestra Anka zasa rada navštevovala futbalové zápasy, kde sa napokon aj zoznámila so svojim manželom Milanom.

Vrávi sa, že mnohí ľudia, ktorí vyšli zo skromných pomerov, majú v živote oveľa väčšiu motiváciu a snahu v ňom niečo dosiahnuť a dokázať. To bol aj prípad Michala Vičana. Rodina nemala peňazí nazvyš, otec bol stále na robotách a mama sama s deťmi musela udržať celú domácnosť. O to krajší a vrúcnejší bol vzťah všetkých súrodencov, hoci nemali spoločného otca. Topánky a šatstvo im mama kúpovala vždy iba na Veľkú noc a potom ostatné potrebné veci iba na fraštické hody na Michala a na Vianoce. Deti si tak nesmierne vážili všetko čo dostali. Táto príslovečná skromnosť zdobila Michala Vičana po celý život. Z domu na Holubyho ulici sa neskôr presťahovali na námestie. Michal navštevoval školu na začiatku Hlohovej ulice, vedľa židovskej synagógy. Už tu vynikal ako výborný športovec, čo si všimli aj bratia Felcánovci, veľkí podporovatelia futbalu v meste. Michal začal už ako žiak hrať za ŠK

Michal so sestrou Ankou a bratom Antonom

Hlohovec, ktorý v rokoch 2. svetovej vojny hral 1. triedu západoslovenskej župy a neskôr slovenskú ligu. Prelomovým vo futbalovom a osobnom živote Michala Vičana bol rok 1940. Vo veku pätnásť rokov odišiel do Bratislavy, kde sa začal učiť za aranžéra a dekoratéra. Ako dorastenec hrával za Hlohovec a v ďalších kluboch až roku 1943 prestúpil do ASO Bratislava, za ktorý hral druhú ligu. Ešte do skončenia vojny hral potom v armádnom OAP Bratislava. Po skončení vojny roku 1945 sa Michalovi naskytla príležitosť obliekať dres bratislavského Slovana. Najskôr ho prišli domov do Hlohovca „kúpiť“ traja futbaloví funkcionári z ŠK Slovan Bratislava a už na jeseň 1945 sa

Michal medzi spoluhráčmi Slovana Bratislava

stal oporou mužstva, keď ho tréner postavil do stredu obrany. Ako píše znalci futbalového športu, Michal Vičan bol... „elegantným futbalistom, inteligentným, predvídavým, výbušným, dobrým v osobných súbojoch, ovládal pozícnú hru, čím zakrýval nevelké nedostatky v rýchlosti. Svojou tvrdou a svedomitou prácou bol suverénom, jedinečným stopérom. Oprávnenne sa preto stal aj kapitánom mužstva.“ S klubom ŠK Slovan získal štyri tituly majstra republiky, v roku 1947 sa prebojoval do československej reprezentácie. Desaťkrát obliekol reprezentačný dres A mužstva a jedenásťkrát B mužstva. Naposledy hral s kapitánskou páskou za reprezentáciu roku 1952 v Budapešti. Roku 1957 sa po 12. rokoch rozlúčil s belasím ligovým dresom a ako hráč aj s Hlohovčanmi v zápasoch Slovana Hlohovec s ŠK Slovan Bratislava v roku 1957. Jeho hráčsku kariéru ukončila ťažká autonehoda v roku 1958, odkedy sa začal venovať trénerstvu.

Ako reprezentačný kapitán pred zápasom

Jeho akákoľvek návšteva Hlohovca, či už hráčska, trénerská alebo osobná bola vždy sprevádzaná veľkým záujmom priateľov a známych, ktorých mal Michal Vičan v rodnom meste neúrekom. Často tu navštevoval svojich starších súrodencov

Michal Vičan ako kapitán Slovana Bratislava na jednom z posledných zápasov so Slovanom Hlohovec roku 1957.

i milovanú mamu, ktorá sa už nedožila jeho veľkých trénerských úspechov. Zomrela roku 1962. Dá sa povedať, že Hlohovec si uchoval vo svojom srdci najmä svojim rečovým prejavom. Jeho vyjadrovanie ako Frašťačana bolo nezameniteľné,

čo komentovali s dôvtipom viacerí športovní novinári. Napríklad Ján Novák o ňom vtipne poznamenal že... Michal Vičan mal vždy dosť blízko k dvom extrémom: Ku kriku a k slzám. Bol maximalistom, od seba i zverencov vždy požadoval

maximálne výkony. A keď po zápase povedal to svoje typické fraštické „chalani bojuvali...“, bolo to najvyššie vyjadrenie jeho vlastnej spokojnosti s predvedeným výkonom.

Jeho trénerská kariéra bola podrobne opísaná mnohými komentátormi a športovcami, no dôležité je aj pripo-

Stará tribína futbalového štadiónu v Hlohovci

menutie niekoľkých míľnikov osobného života. Medzi ne rozhodne považoval narodenie svojich dvoch dcér Evy (12.7. 1951) a Zuzany (7.1. 1955) a šťastné roky po boku svojej manželky Evy rod. Zelenkovej, s ktorou sa zosobášil 21. júla 1961 v Bratislave. Počas trénerskej kariéry absolvoval v rokoch 1962 – 1966 ešte štúdium na bratislavskej fakulte telesnej výchovy a športu. Bol majstrom športu (1955), vzorným i zaslúžilým trénerom (1969). Posledné roky svojho života prežil v bratislavskej Karlovej Vsi, kde si spoločne s manželkou postavili dom. Práve manželka Eva bola Michalovou veľkou oporou aj v posledných mesiacoch jeho života, keď bojoval so zákerou a zhubnou chorobou. Michal Vičan, chlapec z Holubyho ulice bol veľkým bojovníkom na trávniku i trénerskej lavičke. A i keď napokon svoj posledný boj s rakovinou prehral (v Bratislave 27. januára 1986), veľké úspechy počas celej hráčskej a trénerskej kariéry zostávajú trvalým dôkazom nesmiernej vytrvalosti a húževnatosti, ktorá Michala Vičana sprevádzala celým jeho životom.

Michalova manželka Eva Vičanová rod. Zelenková

S dcérami Evou a Zuzanou

Nerozumel vedcom, ale rozumel futbalu

Eugen MAGDA (Košice)

Bol doslova šťastný, keď videl na trávniku niečo nové, čo ho upútalo a stalo sa inšpiráciou pre jeho ďalšiu prácu. Hneval sa na našich metodikov, lebo hovorieval, že väčšina z nich sa opierala hlavne o teóriu, ale v praktickej činnosti pokrívka-vala. Preto ich uštipačne nazýval profesori futbalu. Taký bol prostoreký Michal Vičan, vynikajúci reprezentačný obranca, ktorý na bratislavskom Tehelnom poli v rokoch 1949, 1950, 1951, 1955 získal s celkom belasých štyri majstrovské tituly v role hráča a v roku 1970 aj v úlohe trénera. Dokonca bol jediným

kormidelníkom v bývalom Československu, čo sa mu podarilo so Slovanom vyhrať európsku klubovú trofej Pohár víťazov pohárov, keď na bazilejskom štadióne Sv. Jakuba vo finále v 1969 zdolal veľký CF Barcelona 3:2.

Rodák z Hlohovca sa narodil 26. marca 1925. Ako väčšina ľudí z tohto okolia hovoril tvrdo, bernolákovčinu by vari nezradil za nič na svete. Rovnako ani svoju najväčšiu lásku futbal, ktorý miloval a možno by neprežil a sa červenal, keby ho mal oklamať. Bol známy svojimi riekankami. Stali sa šľahačkou na futbalo-

ŠK Slovan pred zápasom so Sláviou Praha r. 1945.

vej torte, keď ich vyslovil po stretnutí. Výstižne charakterizovali dianie na ihrisku, takže sme po víťazstve, ale nevýraznom výkone zverencov počuli z jeho úst stručné, ale veľavravné hodnotenie: „Jedno oko sa mi smeje a druhé plače.“ Alebo po imponujúcej hre zahraničného súpera, ktorý ho niečím okúzli, hovorieval: „Neviem ako to robia, ale dobre to robia“. Veľmi sa hneval, keď niekto namiesto pohotovej prihrávky vozil lopetu po ihrisku, kvôli tomu si neraz podal výborného dribléra Laca Módera. Po tréningu ho však zavolať a prehodiť reč na inú tému: „Vraj, máš choré dieťa, poč, ideme k známemu, má pod pultom južné ovocie.“ Taký bol Miško, ktorý v časoch keď pomaranče, či mandarínky alebo

V belasom drese Slovana Bratislava pred zápasom s CDKSA Moskou v r. 1947.

iné veci boli exkluzívnym podpultovým tovarom, vedel pomôcť cez známosti každému. Konexie získal vďaka futbalu i práci, ktorej sa začiatkom päťdesiatych rokov nevyhli ani ligisti. Napríklad Vičan šéfoval pri výzdobe Bratislavy pred výročiami 1. a 9. mája, takže mu otvárali dvere všade, aj na straníckych orgánoch. Stalo sa z toho neskôr pravidlo, nehovoriac, že ľudia na vysokých postoch často potahovali futbalové motízy. Túto tradíciu neporušil ani ako tréner, ktorý ináč bol známy tým, že dochvilnosť žiadal od hráčov, a v tomto smere nechcel byť medzi tými, čo voľu kážu a víno pijú. Ak z času na čas chýbal pred tréningom v šatni, hráči už vedeli, že meška kvôli tomu, že sedel u niektorého vysokého funkcionára. Došlo to až tak ďaleko, že medzi zverencami vznikali peňažné stávky, či je u Gejzu (rozumej vedúceho tajomníka bratislavského MV KSS Gejzu Šlapku) alebo Petra (teda u predsedu vlády Petra Colotku). Keď potom vletel medzi zverencov, celý udýchaný, zvyčajne sa ospravedlňoval a zahlásil u koho bol. Víťazná skupina sa pustila do rehotu,

Z ligového súboja v r. 1956

Michal Vičan ako tréner Jednoty Trenčín, finalistu Stredoeurópskeho pohára r. 1966

ale kým Miško bol trénerom na Slovane, nikdy vraj nevedel, kde sa zrodil pôvod smiechu. Aj to sa teda viaže k človeku, ktorý mal rád pohyblivých hráčov, na ihrisku by bol najradšej videl vo svojom tíme samých takých, lebo už pred polstoročím vedel, kadiaľ bude kráčať futbal v budúcnosti. Dlhé roky hrali dorastenci pred ligovým výkopom predzápasy. On nevynechal I. polčas ani z jedného, hoci

S komentátorom Karolom Polákom

pri nepriaznivom počasi bol zápas mimo hlavného štadióna. Chcel vidieť čo najviac, a keď talentovaný hráč zažiaril, už ho bral do širšieho kádra A mužstva, aby si všetci uvedomili, že sa rozrastá konkurencia. Pri jednom návrate z úspešného turnaja v Argentíne ho viedenský novinári chceli vyspovedať. Pochopiteľne, nemecky. Lenže, keď dostal otázku, ani jej nerozumel, ale hneď im odpovedal: „Nepoznáte svetový jazyk a ste stratení.“ No a blízko stojaci tlmočník, aby zachránil situáciu, Vičanove slová zámerne prekrútil, že môže hovoriť len slovensky, lebo nepozná žiadnu svetovú reč. Napriek tomu čerpal zo zahraničnej literatúry veľa. Jeho manželka totiž okrem nemčiny ovládala aj angličtinu, takže z bohatej knižnice mu prekladala všetky novinky. Z nich sa snažil všeličo zakom-

Michal Vičan so svojimi zverencami L. Móderom a A. Vencelom

ponovať do svojich tréningových plánov a o tom všetkom i celkove o futbale si najviac vymieňal názory s Antonom Malatinským. Zhodou okolností, táto dvojica koncom šesťdesiatych a začiatkom sedemdesiatych rokov so svojimi zverencami najviac ovplyvňovala hru na našich trávnikoch. Miško patrilo u nás medzi tie výnimky, že bol nielen vynikajúcim hráčom, ale aj mimoriadne schopným mužom na lavičke. Vedel mužstvo dobre pripraviť kondične, herne, ba ho aj dirigoval z lavičky. Jeho tréner Leopold Šťastný mu kvôli výbornej obrannej činnosti vymyslel prezývku Kominár. Za to sa na neho nikdy nehneval, naopak bol rád, že sa pripravoval hlavne pod jeho taktovkou. Vždy ho zbožňoval, lebo si uvedomil, že aj jeho pričinením zohral na ligovej scéne 231 zápasov. Ak nerátame hlohovské začiatky, jeho prestup do ASO Bratislava v roku 1943 ešte ako útočníka, či vojenčinu v OAP Bratislava, hral iba za Slovan, ktorému zostal verný pl-

ných 12 rokov. Bol medzi tými, čo zlomili majstrovskú hegemóniu Sparty a Slavie, obliekol dres reprezentačného áčka desaťkrát, za ČSR B si pripísal ešte o jeden štart viac. Keď v päťdesiatom siedmom dovŕšil 32 rokov, skončil s ligovým futbalom. Staršia generácia o Miškovi hovorí dodnes, že bol elegantný futbalista, inteligentný, predvídavý, výbušný, dobrý v osobných súbojoch, ovládal pozíčnú hru. Keďže bol veľkým bojovníkom, nosil kapitánsku pásku belasých, ba dostal

ju aj v reprezentačnom drese.

Svoju ctížiadosť a húževnatosť umocňoval i na trénerskom poli. Na rozdiel od mnohých iných neskočil rovno do I. ligy, ale toto remeslo si vyskúšal od piky. Začínal v Slavoji Piešťany, odkiaľ sa vrátil na Tehelné pole k rezerve. Ďalšia jeho púť viedla do Iskry Holič, ďalej do Slovana Galanta, Elektrovitu Nové Zámky, TŽ Třinec a odtiaľ definitívne do veľkého futbalu. Na ligovej scéne upútal jedinečným spôsobom. Premiéru v Trenčine začal vo veľkom štýle. S Jednotou vyhral

Na trénerskej lavičke

jesennú ligovú sezónu ročníka 1967/68, čo bola veľká výzva pre predsedu futbalového oddielu Slovana zahrať Vičanovi na city vernosti. Preto ani neprekvapilo, že na jar 1968 namiesto Jána Hucka už sedel na lavičke belasých, s ktorými skončili v I. lige na druhom mieste a vyhral s nimi Československý pohár. Tam už bolo cítiť jeho myšlienky, ktoré dozreli v máji 1969 bazilejským triumfom v PVP. Po veľkom víťazstve však veľa nechýbalo a tréner bol takmer preč. V deň finále sa totiž v bratislavskom Večerníku objavila správa, že od leta bude mužstvo pripravovať Rakúšan Max Merkl. Kým futbalová Európa písala ódy o Vičanovi, on keď zbadal správu v novinách, nahneval sa na funkcionárov a namiesto osláv na štadióne rýchlo odišiel domov. Trvalo neja-

Bazilejské reminiscencie

ký čas kým sa obe strany pomerili a Miško bol opäť na koni. O rok na to sa totiž podpísal pod piaty titul Slovana, pravda, prvýkrát ako tréner. Potom nasledovali štyri úspešné roky v poľskom klube Ruch Chorzów, kde znovu potvrdil, že vo svojej ére patril medzi výnimočných trénerov, veď vybojoval s ním dva tituly, vyhral Poľský pohár, raz doviedol Ruch až do semifinále PEM. Onedlho na to, vystriedal v lete 1976 trénera Jozefa Vengloša v Slovane. Po roku ho získali VSS a neľutovali, lebo vyhral s nimi II. ligu i barážové zápasy s Vlašimom, takže VSS, avšak už s názvom ZŤS, sa v lete 1978 znovu vrátili na vrcholnú scénu. Svoju rolu splnil s hráčskym kolektívom ktorý tvorili: Baranec, Arendárčik, Nemčický, Oboril, Kuchár, Ferančík, Juhász, Š. Jutka, Štafura, Hodoško, Lipnický, Daňko, Hoholko, Gajdoš, Norocký, Babčan, Andrejko, Boroš, Chovanec a Bugan. Hoci strojárji chceli s ním predĺžiť zmluvu, rozhodol sa odísť domov. Všetci si ho obľúbili, takže pomaly kto bol v tom čase funkcionárom žltomodrých, išiel sa s Vičanom na železničnú stanicu rozlúčiť. Na oboch stranách vyhŕkli i slzy, lebo zainteresovaní vedeli, že muža takých kvalít už asi na trénerskú lavičku nezoženú. Dlhoročný mládežnícky tréner Ján Gajdoš neraz spomína, že práve Miško ho presvedčil, aby s mladou začal pracovať ako profesionál, a tak zanechal svoje obľúbené hodinárstvo. Za čias tohto trénera bol kapitánom mužstva Andrej Daňko, ktorý na vzájomnú spoluprácu spomína stále len v dobrom. Vyprávaj

aj o tom, že tento mág išiel tvrdo za svojím cieľom. A keď funkcionári začali nad jeho návrhmi, či požiadavkami, váhať, bol ochotný zbalit kufre a ísť domov. To vždy zabralo, lebo Vičan svojou odbornosťou a výnimočnosťou bol len jeden. Dva ročníky potom trénoval Inter, v lete v osemdesiatom odišiel na rok do gréckeho Arisu Solún. Po ročnej pauze opäť zavítal na Tehelné pole. Kedysi výborný hráčsky káder Slovana sa už rozsypal, ale práve s ním opäť dokázal svoju trénerskú veľkosť. Vyhral s ním totiž v roku 1982 Čs. pohár, keď vo finále pokoril pražský Bohemians, ktorý viedol v tom čase v Čechách ospevovaný kormidelník Tomáš Pospíchal. Hoci mal v kolektíve takmer celú budúcu reprezentačnú zostavu, po finále opúšťala v daždi trávnik dvojnásobne zmoknutá.

Ligový ročník 1982/83 ešte s belasými dokončil, ale to si už Miško začal ťažkať na podlomené zdravie. Nič nepomáhalo. Ani známi lekári, ani drahé zahraničné lieky, časté stresy a nervozita priniesli svoju daň. Nepomohla ani operácia žalúdka. Sily ho opúšťali, až 27. januára 1986 prišla z Tehelného poľa smutná správa, že jedna z našich najväčších hráčskych a trénerských postáv už nie je medzi nami. Odišiel človek, čo nerozumel vedcom, ale rozumel futbalu. Keby žil, v týchto dňoch by začínal oslavovať osemdesiat päťku. Akože ináč, než spomienkami na hru hier, ktorú miloval navdovšetko.

História futbalu v Hlohovci

Miroslav BORČÁNY (Hlohovec)

Futbal má v našom meste dlhoročnú tradíciu. Bolo to práve v roku 1914, keď na lúkach pod kláštorom, hneď z jari sa objavili chlapi Hoffmanovci, Felcánovci, Bartholy, Blaškovci, Repčík a iní s akým-si okrúhlym zázrakom – futbalom. Boli to väčšinou študenti, ktorí prišli zo štúdií z Viedne, z Budapešti a hlohoveckí úradníci. Prvá písomná správa pochádza od zakladateľa Viléma Vamberga, ktorý združil okolo seba viac nadšencov a utvoril prvý hlohovský futbalový klub pod názvom GAC – Galgoczi atletický club. Ich práca bola o to ťažšia, že spadala do obdobia vypuknutia prvej svetovej vojny. Po úspešnom začiatku práve z tohto dôvodu nastala určitá stagnácia. Po skončení vojny sa športový život rozprúdil naplno. Agilný predseda Vamberg a bratia Felcánovci znova organizujú mládež a na prvej ustanovujúcej schôdzi dňa 17.5.1919 v sále hotela Jeleň založili Fraštacký športový club so skratkou FŠC. Predseda sa stal Ernst, majiteľ hotela, ktorého syn Franc bol výborným futbalistom. Medzi hráčmi sa objavili nové mená: bratia Grékovci, Morvay, Sedláček, Bobok, Viták, Winkler a ďalší.

Klub dostal i nové ihrisko pri nádraží, na ktorom sa započala slávna éra hlohovského futbalu. Mužstvo dosahovalo

Prvé futbalové mužstvo GAC Hlohovec roku 1914

Futbalové mužstvo Fraštackého športového klubu (FŠK) Hlohovec r. 1919

Hlohovskí futbalisti na starom štadióne

Pred zápasom na starom futbalovom štadióne pod kláštrom

Futbalová jedentáska Slovana Hlohovec pred ligovým zápasom

Slovan Hlohovec pred zápasom s ŠK Slovanom Bratislava r. 1957

veľmi dobré výsledky. V Bratislave proti PTE 2:2, s VAS 6:0, s KFC Komárno 5:0, s ASA Nové Zámky 4:0 a najkrajší výsledok proti ŠK Nitra 17:0, hoci za Nitru nastúpili viacerí hráči z Budapešti. Bol to súčasne posledný zápas Hlohovčanov na ihrisku pri stanici, pretože im ihrisko vyvlastnili a prideliť Sokolom. Hráči sa rozbehli do iných miest a Hlohovec zostal bez futbalu. Bobor aj so Sedlaczekom prešli do Tepliczer FK, aby tam a neskoršie v pražskom DFC, Sparte a Slávii preslávili svoje futbalové kvality.

Neuplynul ani rok a bratia Felcánovci v roku 1927 vymohli od obce pozemok pod kláštrom a založili nový klub ŠK Hlohovec. Prišiel Škoda, Pokorný, Exner a ďalší. V rokoch nezamestnanosti 1930-1932 sa Hlohovec opieral o mladých vlastných odchovancov, ako Perényovci, Štefúňko, Tittel, Polák a iní, ktorí hrali futbal naozaj iba zo záľuby. Pomaly sa mužstvo vypracovalo na bývalú úroveň. Vrátil sa i Bobor. Pozoruhodné sú výsledky BAK Budapešť 2:2, Makabea Prostějov 5:1, Olympia Brno 8:1, Favoritner AC Wien 3:1.

V roku 1939, v čase vzniku tzv. Slovenského štátu, sa vytvára nový výbor na čele s mjr. Čillikom a Milanom Felcánom. Futbalový oddiel bol zaradený do I. triedy Západoslovenskej župy. S hráčmi ako bratia Nemčekovci, Sokol, Nemeč, Bartosiewicz a iní, si viedol oddiel veľmi dobre. Neskôr bol Hlohovec zaradený do Slovenskej ligy, kde sa umiestnil v konečnej tabuľke na treťom mieste pred klubmi ako Vrútky, Žilina, Prešov.

Po skončení druhej svetovej vojny prichádzajú noví hráči, objavujú sa nové mená ako Tarhay, Sás, Kádek, Kováč, Hagara. Horniak a vytvára sa silné mužstvo, ktoré vedelo zvíťaziť i nad viacerými ligovými mužstvami: Jednota Košice 2:0, Tatran Prešov 3:1, ŠK Bratislava 3:1, ako i nad dobre známym Vasas Budapešť 2:1.

Rok 1948 bol rokom reorganizácií športových súťaží. Športové kluby sa začleňujú do závodných jednot. ŠK Hlohovec sa včleňuje do Odevných závodov a začína pod novým menom Iskra Hlohovec. Oddiel bol začlenený do krajského preboru, kde si viedol so striedavými úspechmi. Súčasne sa však založil i futbalový oddiel pri n.p. Slovakofarma, ktorý bol zaradený do okresného preboru. V roku 1953 prichádza k novej reorganizácii súťaží. Krajská súťaž sa stáva zastupiteľskou súťažou okresov. Na základe toho dostal oddiel právo vyzvať Iskru Hlohovec o účasť v krajskej súťaži. Po vzájomných stretnutiach družstvo Slovakofarmy zvíťazilo a stalo sa účastníkom krajskej súťaže a postúpilo do krajského preboru. Zaslúžili sa o to hráči: Slovák, Lackovič, Duchoň, Vaculík M., Frtala, Zelinka, Sládeček R., Kopány, Gubala, Vaculík J., Juriška, Sládeček J., Čapkovič, Pavlovič a funkcionári: Zavadan Ján, Ing. Martinka, Kováčik, Gregor, Bardiovský, Šudy, Smieško a ďalší.

Po dvojročnom súťažení medzi Slovakofarmou a Odevnými závodmi dňa 7. januára 1955 prišlo k zlúčeniu týchto dvoch futbalových oddielov pod spo-

ločný názov Slovan Hlohovec, pričom reprezentáciu hlohovského futbalu definitívne prevzal na seba národný podnik Slovakofarma. Dosiahnuté výsledky boli striedavé. Rod čo rok postup do vyššej súťaže mužstvu unikal, či už o skóre alebo o minimálne bodové postavenie. Prišli aj smutnejšie roky 1958 - 1960, ale v druhej polovici roku 1960 sa začal opätovný vzostup hlohovského futbalu. Neľútostný boj o postup trval až do roku 1972, kedy Slovan Hlohovec postúpil pod trénerskou taktovkou Elemira Frlalu do divíznej súťaže. V tomto roku bol otvorený aj nový (dnešný) futbalový štadión.

Po dvojročnom pobyte v tejto súťaži sa v ročníku 1973/74 stal klub víťazom Divízie - Západ a tým účastníkom SNL. O tento úspech sa zaslúžili: tréner Eduard Borovský, pomocný tréner Jozef Machač, hráči Kuča, Rácik, Zvolenský, Daňo, Taraba, Rosina, Balay, Horváth, Meliš, Tóth, Hrušovský, Petrek, Čierňava, Fabián, Krchňavý, Brestovanský, Brezina, Vittek.

V ročníku 1975/76 hral Hlohovec už Slovenskú národnú ligu a ako nováčik sa

umiestnil na 7. mieste. V tomto období zohralo mužstvo Hlohovca na domácom trávniku významný zápas (ako prípravný zápas) s mužstvom ČSSR, nad ktorým zvíťazilo v pomere 3:2 gólmi: Tótha, Vitteka a Brestovanského. Reputáciu ČSSR zachraňovali gólmi z penált Nehoda a Dobiáš.

Následkom reorganizácie v SNL sa po dvoch rokoch na jeden rok vrátili Hlohovčania naspäť do divízie. V ročníku 1977/78 pod vedením nového trénera Milana Vaculíka si opäť vybojovali účasť v SNL.

V ročníku 1976/1977 došlo k reorganizácii futbalových súťaží, zo SNL muselo vypadnúť až 9 mužstiev, 11. Miesto Hlohovca znamenalo zostup do divízie. Ale už v ročníku 1978/79 hral Slovan Slovakofarma Hlohovec znovu slovenskú národnú ligu, definitívne z nej vypadol po ročníku 1979/1980, kedy obsadil 16. miesto. Odvtedy začala kvalita futbalu v Hlohovci rapídne klesať až mužstvo v r. 1983/1984 hralo I. A triedu, ktorú hralo v r. 1959. Len vďaka hŕstke nadšencov a obetavcov nedošlo k rozpadu futbalu

v Hlohovci. V roku 1989, kedy Hlohovec oslavoval 75. výročie založenia organizovaného futbalu v Hlohovci, hralo mužstvo krajské majstrovstvá.

V súčasnosti je futbal v Hlohovci znovu odkázaný iba na podporu nadšencov, vďaka ktorým sa najmä mládežníckemu futbalu darí udržiavať tradíciu dobrého mena. Dnes sú nositeľmi futbalu v Hlohovci tri kluby a to: Mládežnícky futbalový klub (MFK) Lara Hlohovec - futbalová prípravka, FC Zentiva Hlohovec a ŠK Peterčan. Dospelí muži z klubu FC sú účastníkmi V. ligy - západ, výborné výsledky dosahujú dorastenci hrajúci aktuálne na špici IV. ligy - SZ a rovnako aj starší a mladší žiaci hrajúci II. ligu.

Najväčšími osobnosťami hlohovského futbalu, ktorých meno výraznou mierou prekročilo hranice Slovenska a dostalo sa do povedomia svetového futbalu zostávajú Michal Vičan, Anton Moravčík a Ladislav Kuna.

*(redakčne doplnil a upravil:
Jozef Urminský)*

Mužstvo Slovana Hlohovec, víťaz divízie - Západ a účastník SNL roku 1974:
Horný rad zľava: Macháč (asistent trénera), Oláh (lekár mužstva), Taraba, Zvolenský, Brestovanský,
Petrek, Rácik, Fabián, Borovský (tréner), Grznárik (masér)
Dolný rad zľava: Tóth, Vittek, Balay, Kuča, Daňo, Čierňava, Horváth, Hrušovský, Krchňavý

CF Barcelona-Slovan Bratislava 2:3 (1:3) TRI HISTORICKÉ GÓLY!!!

Santanyí prvok nášho futbalu • Góly: Cvetler, Hrivák, Rajnoch • Španielski profesionáli na lopotkách • Únny smútok súveré „pádkovky“ Slovanu • Víťoz Pohára si tiežovu • Otvára práca trénera M. Vižana • K

